

Cartes

Agraïments

Llorenç Pont i Boix. Anglès.

Agraeixo la celeritat d'aquest diari en la publicació de la meva carta del passat dijous dia 13 d'agost, en què em queixava del perill d'incendi que representen la gran quantitat de branques de pi abandonades als boscos de la muntanya de Santa Bàrbara. També agraeixo la rapidesa de l'actuació del regidor de Medi Ambient de l'Ajuntament d'Anglès, Sr. Josep Casadellà, el qual, segons em va explicar, es va posar ràpidament en contacte amb els agents forestals, que van prendre el compromís de personar-se en el lloc per prendre constància dels fets.

Adéu, VicençÉ

joan enric carreras mercader. belcaire d'empordà.

Diumenge era a Caldes quan a les 9 del matí ens van comunicar el teu traspàs. El dia abans havíem comentat amb uns amics de venir-te a veure al Trueta. Dilluns vaig ser al teu comiat a Ullà, on vam poder veure que el que has sembrat tota la vida, amics. Pensa que el temple va quedar molt petit davant la gent que hi va ser, inclús puc dir-te que els recordatoris impresos molta gent no els va poder ni veure. En aquests hi havia el teu escrit que ens deia «Vaig néixer pobre, he viscut pobre, i moriré pobre, i això m'ha donat la riquesa per viure». Gràcies, Vicenç, una vegada més, no puc deixar de recordar que sóc un privilegiat en haver gaudit de la teva amistat des de quan vas venir a Caldes i jo era un marrec a qui vas ensenyar moltes coses i després de quasi 50 anys vam coincidir altra vegada a Belcaire.

Puc dir-te que molta gent va voler parlar de la teva figura en el teu comiat, però jo no els vaig explicar el que fèiem els diumenges després de la missa: ens n'anàvem en tren tota la colla a la platja de Malgrat a disfrutar de ser joves i jugar a pilota, i tampoc els vaig dir el que fèiem les Diades de l'11 de Setembre amb «els grisos». També puc dir-te que en fer una ullada vaig poder veure alguns dels que sempre et «posaven pals a les rodes» contra els teus projectes d'ajudar els més necessitats, suposo que hi eren «per despistar». Hi havia representació de tots el pobles on vas ser, vaig veure també algun polític, i molta gent de quan estaves en el món laboral fent de xapista. No sé si van venir alguns dels que van obligar-te a estar desterrat un temps «per calmar-te les idees», però el que sí vaig veure és que has deixat entre nosaltres una empremta marevellosa. Gràcies Vicenç per tota la riquesa del teus actes que ens has deixat. Gràcies, i fins no sé pas quan...

Disculpeu les molèsties, però
ens estan matant!

Sílvia Pagès Serarols. Membre del Col·lectiu feminista la Dalla.

Militant de la CUP. Sant Joan les Fonts.

Llegeixo, veig, escolto les morts de companyes. Sí, són companyes, perquè tota aquella dona que és assassinada pel masclisme ho és. Com a companya ploro la seva mort, mentre sento un dolor enorme i n'estic farta! Acabem amb aquestes morts, perquè podem fer-ho.

Als mitjans els costa parlar d'assassinats i feminicidis, que és el que són. Ells acostumen a parlar de morts, de presumptes culpables, etc.

Als governs no els preocupa la violència masclista, ni les pèrdues de vides humanes, per a ells és un mal menor.

És molt més important salvar bancs, robar-nos a diari, empobrir cada dia més la classe treballadora. La lluita per acabar amb els assassinats masclistes és l'última de les seves prioritats.

La societat mira cap un altre costat, així tot és més bonic, total «a mi no em passa ni em passarà mai».

Així totes acabem sent còmplices de milers d'assassinats. Morts que s'haurien pogut evitar, perquè no són accidents, ens maten! Per què, ¿ho veieu que ens estan matant i cada dia en són més les que demà no es llevaran? Ho veieu i no feu res? Vivim en una societat malalta, adormida, podrida, que deixa que matin dones, nenes i nens i al mateix temps n'és partícip.

Segurament, si ens matessin en massa llavors els mitjans començarien a parlar de genocidi, de femicidis, d'assassinats i els governs amb totes les mirades de la població per trobar una solució farien quelcom. Doncs això no passarà, perquè a nosaltres ens maten avui a una, demà a tres i demà passat a dos, però al cap de l'any són moltes les dones mortes a mans de les seves parelles o exparelles. El 2014 van ser 102 els assassinats masclistes. 102 persones, sí, perquè som dones, però abans de dones som persones. En el que va de 2015, a l'Estat espanyol ja hi ha hagut 61 assassinades pel masclisme. En veure aquestes dades, de la mateixa manera que cada cop que m'assabento d'un nou assassinat creix la indignació en veure que ningú fa res, que estem soles, creix la impotència veient que soles no podem acabar amb la violència masclista i amb el masclisme en general, creix la ràbia per dir adéu a una altra dona i veure que tot continua igual.

Acabo amb llàgrimes als ulls. Potser no fareu res, continuareu amb els ulls tapats davant la violència masclista, però recordeu-ho sempre: Nosaltres no morim, ens maten! Les nostres filles no moren, les maten!

Els museus

han de ser

Jordi Colomeda Folgado. Museòleg.

En uns moments en els quals les esperances de canvi generen noves il·lusions, volia fer algunes reflexions a l'entorn del que crec que han de ser els Museus avui, en una mena de decàleg, molt personal, però que voldria que pugui generar algun debat:

- Han d'estar arrelats al territori i han de servir i formar part de la Comunitat.
- Han de ser una línia de defensa, gestió i difusió del patrimoni cultural més proper als ciutadans.
- Han d'esdevenir espais de participació comunitària
- Han de poder mantenir programes de conservació i documentació i d'investigació
- Fonamentalment, han de ser un servei públic i han de tenir un finançament principalment públic.
- Els hem de dotar de recursos econòmics i humans per tal que puguin portar a terme la seva tasca.
- Han de promoure experiències enriquidores als seus usuaris, esdevenint referents identitaris per a la comunitat per una banda i recursos turístics de qualitat per una altra.
- Els hem d'avaluar en funció del resultat que ens aporten els seus serveis, de forma qualitativa i superar la visió quantitativa i economicista, creant noves eines d'avaluació que posin en valor el retorn que els visitants fan de la seva experiència.
- Tots els professionals dels Museus i el patrimoni cultural ens hauríem de convertir en activistes i defensar aquesta visió davant de tots els tòpics instal·lats en la nostra societat en relació als Museus, el patrimoni cultural, i la cultura.

Museòlegs i gestors de patrimoni cultural, uniu-vos! Reivindiquem museus públics que gestionin patrimoni públic i ofereixin serveis de qualitat en estreta relació amb el seu entorn comunitari. Que no siguin esclaus del nombre de visites o dels ingressos i sí ho siguin de la recerca de la millora de la qualitat i d'un ús conscient dels seus serveis.